

— Смѣхъ ме е, продължи той, като помисля за онази жена, която сама се набоди на ножа ми, защото разпрахъ дъщеря ѝ. Ха-ха-ха! Видѣ ли, Сали, какъ онзи дебелъ гяуринъ се хвърли въ огъня заедно съ дветѣ си деца! Искаха и Жеравенци да се биятъ съ насъ. Ще ни помнятъ тѣзи гяури, и децата, и внуцитѣ имъ . . .

Въ тая минута при Аклж бея доведоха единъ еничеринъ, добре облеченъ.

— Какво искашъ? запита Аклж бей.

— При тебе ида, светли бейо, рече еничеринътъ. И като извади изъ подъ мишницата единъ вжзелъ, поклони се и го сложи предъ бея.

— О! . . . ти си еничеринъ — нашъ врагъ, а идешъ при мене. Кажи!

— Ида съ добро намѣрение, рече еничеринътъ.

Много здраве отъ Караманъ бея, продължи той и развърза връзката. Той ти праща тѣзи подаръци: единъ позлатенъ часовникъ, една пѣстра копринена чалма, унизана съ маргаритъ и две копринени кърпи, общити наоколо съ злато.

Аклж бей се зарадва и прибра подаръцитѣ.

Той знаеше, че Караманъ бей му е врагъ, но запита:

— Каква тайна ми носишъ отъ него?

Младиятъ еничеринъ се поклони и рече:

— Караманъ бей ми поръча да ти кажа, че ако стѣпишъ въ Шуменъ, ще изтеглишъ голѣмо зло и то не отъ него, а отъ Джамалъ бея.

Еничеринътъ не казваше истината. Той бѣ пратенъ отъ Джамалъ бея, но съ поръчка да каже, че ужъ иде отъ Карамана.

— Брей! презрително рече Аклж бей. Толкова ли е той страшенъ!